

PÅ KRYSS MED MARIE-LOUISE

Visst är det väl härligt när solen värmer morgonvinden och båten ligger och guppar vid bryggan! Det där sköna klucket mot skrovet som möter örat och den lite salta doften som kittlar i näsborrarna, visst är det härligt!

Men om det nu inte blidde nått kluck mot skrovet och det inte blidde nått saltstänk i näsborrarna och det inte blidde nån sol utan det blidde regn, hur härligt blidde det då? Jo, var lugna, det blidde världsbäst ändå trots det regnade när vi steg ombord på tåget...

Den valda rubriken ovan säger mig att ni redan nu har fått en alldeles felaktig association. Förhistorien är lång, men den lämnar jag därhän och avslöjar omedelbart att Marie-Louise inte är ett kryssningsfartyg utan en av mina två kära svärdöttrar.

Marie-Louise och jag beslutade oss för att göra en lämpligt avpassad tripp med Hurtigrutten efter våra förutsättningar. Hon med en ganska ny och obegagnad höftled, och jag med mitt synhandikapp. Utan inbördes lottdragning var det självklart att Marie-Louise fick bli fyrtornet och jag släpvagnen, och det fungerade till 100 %.

Marie-Louise sökte bland ett urval resebyråer och hittade

som hade en passande kombination med tåg, buss och båt från Uppsala, via Stockholm till Köpenhamn och därifrån vidare till fjordriket Norge.

Tiden är alltid liksom kovan knapp, och efter en kort konsultation med släpvagnen, beställdes biljetterna på stört. Dagen D inföll på morgonen den 29 maj i hållande regn. Kl. 8,00 stod ca 300 äventyrslystna resenärer med vidhängande bagage på Stockholm C för att gå ombord på X2000 till Köpenhamn. Vi var alltså två av de förväntansfulla i den skaran.

Den första överraskningen kom då vi fick klart för oss att vi skulle ombord på Club Eriks abonnerade X2000 och inte ett ordinarie tåg.

Resebyråns fantastiska personal fanns med hela resan och såg till att vi hade det bra på alla vis. Frukost serverades på tåget med kalla och varma drycker på ditresan, och en senarelagd lunch med dito drycker på hemresan. Service i alla lägen.

Etapp 2 började mitt på dagen i Köpenhamn när tåget stannat. Där mötte en massa bussar som forslade oss och bagaget till båten. Från det ögonblick vi satte in bagaget i bussen såg vi det aldrig förrän vi återfann det utanför dörren till vår hytt när vi så småningom kom dit. Tala om service!

Incheckningen tog vid på samma manér som vanligt, men vart hade vi hamnat? Vi visste ju att vi var vid porten till stora vida världen, men ändå?

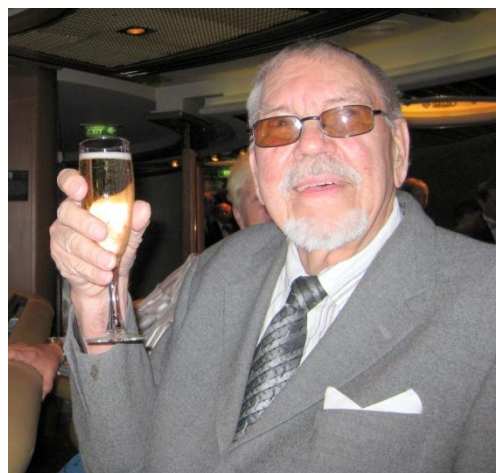

Det var faktiskt lite skrämmande och hjärtat slog dubbelslag på gubben som råka vara född bakom en stubbe i storskogen. Vi gick in genom en stor garagedörr i en 50 meter hög vägg med små och stora fönster, men inte en enda balkong. Med plastkortet i handen, som var viktigare än passet, gnuggade

jag mig i ögonen och kom underfund om att nu var jag på insidan båtskrovet. Det var annat det än Djurgårdsfärjan som jag var mera van vid och som gott och väl fått plats innanför ingången!

Nu vill jag påstå att etapp tre började här, för nu var vi inne i en av magarna på ett vidunder. Nu gällde det att hålla tungan i rätt mun, hålla reda på varandra och på plastkortet som var det viktigaste av allt. Plastkortet var vår legitimation, kreditkort, nyckeln till hytten, passerkort när vi lämnade eller kom tillbaka till båten, uppgift om hyttnummer, bordsnummer under måltiderna och mycket mera. Kortet gjorde det möjligt för oss att ohämmat handla i de många affärerna ombord, resan var ju redan betald.

Det som inte ingick i resans pris var det man drack eller köpte vid sidan om. Räkningen skulle hänga på hyttvärden efter sista natten. Säkert ett tråkigt uppvaknande för många som följt ögats begär. Den delen av resan kostade och luktade ocker. Jag ska redan nu avslöja att ett glas vin till maten kostade runt 150: - och ett stort glas öl närmare 100: -

Även vattenflaskorna och Fantaburkarna i hytten kostade halva skjortan. Men det fanns ju isvatten, det var ju eget val.

Men vad i hela friden hade vi stackars gräsrötter gett oss in i? Jo, jag ska förklara:

Vi är ombord på ett Norsk/Amerikansk-ägt kryssningsfartyg tillhörande rederiet Royal Caribbean International. Det är byggt i Frankrike för tolv år sen och kostade då 1,7 miljarder, men idag enl. uppgift det dubbla. (Priset motsvarade inköp av 4000 Jaguar XX8 coupes)

Fartyget är 280 meter långt och 32 meter mellan relingarna. Det har 11 däck, 12 med överbyggnaden och 50 meter ner till vattenytan. Jag har frågat mig hur den här kolossen orkar ta sig uppför motluten med 2200 passagerare och 800 personers betjäning och besättning från 49 olika länder. Men när jag fick veta hur det låg till blev jag tröstad.

Det var nämligen två propellrar där bak och två där fram. Dessutom fanns det en propeller i baken som stod på tvären för att hjälpa baken i sidled när det behövdes. Jag fick också veta att varje propellerblad hade en diameter på 4,5 meter. Jag fick också veta att oljetanken rymde 2 244 kubikmeter, så det fanns säkert en skvätt kvar till vår resa också.

Ursäkta om jag som landkrabba är lite vanvördig och inte talar om för och akter, men det är ju samma sak som fram och bak, och då så. När jag hittar en mask frågar jag inte den heller om han har en för eller en akter, men jag vet vad som är fram och bak på den i alla fall. Jag har

inget förstånd om det där med babord och styrbord heller, och det har ju inte masken heller. Men vi två klarar oss bra ändå därför att det finns andra som vet.

Ja, nu mina vänner börjar det verkliga äventyret, för nu är vi inom-bords och ska söka oss fram inne i den bländande skönheten. Än är det lång väg till fjordar och fjälltoppar.

Vår hytt låg på däck 4 helt nära "stortorget" mitt mellan för och akter. Vi var således nära intill en av barerna med sköna fåtöljer och stora fönster ut mot havet. Här stod även den stora vita flygeln på en scen där soloartisterna ofta uppträdde, men alltid med för hög volym efter vår smak. Men det är ju

inne med oväsen i hela världen just nu, så man måste motvilligt anpassa sig.

Hytten var lagom stor och proper i alla avseenden, men vi hade ingen svit utan en av de billigaste. Vi var ju, trots allt, svenska fattiga snåljäpar som var ute för att sola oss i andras glans, för det var vi ju vana vid.

Varje kväll låg ett gosdjur på Marie-Louises säng. Det var designat av hyttpersonalen av frottéhanddukarna. En konst, likasom servettbrytning, som hugade passagerare kunde få lära i en kurs ombord.

Det var dags för oss att duscha av oss resdammet så här långt, och därvidlag var det ingen brist på komforten. Kuriöst i sammanhanget får jag avslöja, att båten förbrukade lika mycket duschvatten per dag som jag själv skulle förbruka med en daglig dusch i 25 år.

Innan jag börja kliva omkring i mina ortopeddesignade skor, måste jag få berätta att alla golv på båtens däck och trappor var av marmor i olika färger och mönster.

Framför entréerna var marmorn lagd i mosaikmönster till medaljonger som blommor eller mer abstrakta mönster i olika färger.

Överallt där golven var täckta var det mönstrade heltäckningsmattor i olika nyanser för varje däck, vävda och designade i Frankrike. Allt var tydligen skapat efter devisen "ska det vara, så ska det vara, annars får det vara".

Nu var det vår tur att inta vår första sittning i matsalen kl.18 00.

Den svåra tyska magsjukan var ett faktum, och vi fick göra en ny erfarenhet.

Ingen fick komma in i någon av matsalarna utan först ha spritat sina händer.

Betjäning stod redo att bespruta våra händer innan vi gick över tröskeln.

(Detta ansåg jag vara så förnuftigt att jag själv omedelbart tog hem en flaska från apoteket så fort jag kom hem).

Det var inte svårt hitta till vårt bord, för det var angivet på vars och ens obligatoriska plastkort. Vi och tio andra hade nummer 186 på vårt bord, vilket betydde att vi hade samma bord och bordsgäster i huvudmatsalen under hela resan.

Frukosten kunde vi, om vi så ville, inta i en frukostmatsal på elfte däck utan risk för vågstänk i tallriken.

(En fågel hade också hämtat sin frukost och sjöng sin vackra aria för full hals med näbben full med mat. Gäller det inte i fågelvärlden också att man ska låta maten tysta munnen?)

Apropå frukost, har jag aldrig sett så stora bunkar med härlig äggröra och allt annat gott som just här! Inför åsynen av allt överdåd, var det inte utan att jag för ett ögonblick nästan längtade tillbaka till fattigdom och elände. "Men skam den som ger sig."

Lockande frukostfrukt

Mindre lockande fiskdelikatess

Tre rätters middag varje dag och dito luncher, var våra otränade magar inte vana vid, så det var svårt att orka med i svängarna. Till en av middagarna, förresten "kaptensmiddagen" beställde jag anka med tillbehör och förväntade mig några delikata bitar prydligt upplagda på fatet. Men icke sa Nicke. In kom servitören med en hel liten honanka med blommor i håret på mitt fat. Men hur i hela friden skulle jag kunna

klara av att hantera en sån varelse, jag som inte ens visste var fören eller aktern var på ankan!

Hade jag i min fåvitskhet gjort fel beställning? Å huvaligen, de hade ytterligare ett ton ankor i skafferiet!

Nejdå. Efter servitören och ankan kom en blankstruken fin hovmästare tätt efter dem med gaffel och skarpslipad kniv i högsta hugg och började tranchera ankan vid bordet. Han gjorde en bejublad demonstration av den ädla trancheringskonsten inför allas fotoblixtar, och jag fick en ny smakupplevelse efteråt. Är man på lyxkryssning, så är man!

Efter den bastanta måltiden måste vi ta oss upp till ett av soldäcken för att skaka ner maten. Där fanns en tvåfilig motions slinga på 450 meter väl till pass.

Vi hade ju även kunnat ta ett dopp i swimmingpölen eller bubbel-ölen under bar himmel, men vi föredrog promenaden.

Tro nu för all del inte att vi saknade tillgång till ett stort casino och en banditsal där vi kunde fördubbla vår reskassa på några minuter, men det var precis det vi hade.

Men vi för vår del avstod den frestelsen. Vi visste att pengarna för insatserna gjorde bättre nytta i Falukorven och potatismoset när vi kom hem till verkligheten. "Man får inte vara dum inte, för då kan man bli bas" heter det!

Vi vaggades till söms av västerhavets och Norska havets vågor och sov skönt fem kvart i timmen hela natten. Vi vaknade med att vi låg för-
töjda i Bergens hamn. Nästan på språng till den överdådiga frukosten för att hinna göra Bergen den äran.

Bergen från linbanan

Bergen är Norges näst största stad och välbekant för många besökare och turister. Staden ligger vackert inklämd på öar och halvöar inne i viken mellan höga fjällmassiv. Invånarantalet är 260 800. Bergen är en av Europas allra regnigaste städer med omkring 2 250 mm regn per år.

Inte heller vi undslapp korta regnskurar även om den häftigaste föll medan vi var inne i Domkyrkan.

Staden grundlades redan 1070. Typiskt var de färggranna husen med gavlarna utåt gatan särskilt i den gamla stadsdelen. Ett annat pittoreskt inslag var alla hus och villor som låg som svalbon efter bergshyllorna. De som bodde där kunde i vart fall inte klaga på insikten om utsikten.

I tur för vår nyfikenhet var bergbanan upp till en av de omgivande bergstopparna. Där uppe fick vi en hämförande utsikt över staden och inloppet. Alla kameror kom till flitig användning längs de uppbyggda promenadstråken runt det stora hotellet på toppen.

Just då var det solsken och inget regn. En sak som vi allvarligt lärde oss var att det var mycket dyrt att öppna plånboken under strandhuggen. Inte så konstigt kanske om man tänker på att turisterna ska "plundras" under 4 månader och "rovet" sedan räcka i hela 12 månader.

Som ex. Jag som under Vätternrundan blev Gammelfarfar (Oldefar på Norsk) hade räknat med att köpa en liten Lusekofta i babystorlek, och det fanns underbara alster i storlek två grytlappar, men de tog 1300:- per styck för den skapelsen och jag behövde två eftersom jag går i väntans tider för ett barn till. Svensk som jag är så avstod jag. Man måste ju hålla på sig även som gammal trälig gubbe.

Givetvis var det stort och ett personligt rekord att bli "oldefar" på mina utflykter, och på den här utflykten fick jag sätta ett annat rekord också. Det visade sig nämligen att jag var den äldste av alla 3000 People på resan. Det låter, och ska absolut få låta som skryt, för det är just precis vad det är.

Restaurangernas specialitet i land såg ut att vara olika får i kål-rätter, men vi föredrog att återvända till fartyget och vår tre rätters middag.

Men det bästa är kvar - Gejrangerfjorden!

Nästa morgon lämnade vi hytten redan kl.6. Det var ett måste. Vi skulle in i fjorden och det stora äventyret. Frukostbuffén var redan dukad uppe på elfte däck så det var bara att förse sig och inta första parkett och ta vara på varje minut av den 1,5 kilometer långa och trånga passagen. Om det vore rakt på ändå, men icke. Det var kurvor mellan bergsmassiven både hit och dit.

Hur skulle vår 280 meters koloss kunna kryssa sig genom varje nålsöga? Jo, det gick bra tack vare den extra propellern som kunde putta ut aktern i sidled. Det sa dom som förstod sig på!

På smalaste stället är fjorden bara 500 meter bred och har ett vattendjup på 400 meter. Fjorden och kringliggande bergsmassiv ligger på UNESCOs lista på världens naturarv.

De första bosättarna kom hit och bosatte sig i de inre fjordsområdena för tusentals år sedan. Arkeologiska utgrävningar visar att området strax efter den senaste istiden, för ungefär 10 000 år sedan, utnyttjades för renskötsel. Det finns också spår av bosättningar från senare delen av stenåldern. (Uppgift från nätet).

Det är här vi finner de mäktiga vattenfallen, Brudslöjan och De sju jungfrurna som stupar hundratals meter ner i fjorden.

Det fanns gröna hyllor längs fjorden där man såg låga hus som tydde på att någon bodde där, kanske med några får. För oss okunniga är det en gåta hur de tagit sig dit, men det fanns säkert gångstigar i berget fram till den lilla byn Geiranger. Mesbördor är ju inget nytt i tiden. Det lilla samhället Geiranger ligger längst in i fjorden med endast 300 invånare.

Vi hade så när kunnat hälsa i hand på allihop. Alla var i grunden fiskare, men numera var turismen den viktigaste försörjningen under några sommarmånader. Även dom hade lärt sig två viktiga saker: glad vänlighet mot alla besökare och ta bra betalt.

Vårt långa fartyg kunde inte gå längst in i viken utan fick ankra ute på redden. Men vad spelade det för roll? De hissade ner två stora motorbåtar som jag tror tog minst 100 personer och körde i skytteltrafik till och från båten hela dagen fram till en timme före avgång.

Ska jag med några få ord sätta betyg på Geiranger så måste det bli: HERRE GUD SÅ VACKERT!

Inte att undra över att Edvard Grieg hämtat mycket inspiration just här.

Vår mest fantastiska upplevelse av byn var den bussfärd med guide vi gjorde efter en smal tusentvärkurvig bergväg upp till en bergstopp med milsvid utsikt. Ingenting för veklingar, jag försäkrar. Högs uppe på toppen bland flera meter höga snövallar var toppen avskalad till en asfalterad parkering för femtio bussar och plats för bilar och husbilar. Här uppe var VÄRLDS ÄNDE helt nära himmelriket.

Härifrån har miljoner foton tagits genom åren, och även vi har gett vårt bidrag.

Men tänk så liten världen ändå är! Vår busschaufför var från Oskarshamn i Småland. Han hade under hela sitt liv kört långtradare på kontinenten och nu de sista sex månaderna före sin pensionering tagit sin sista utmaning här i Geiranger, och ratta det kunde han, det går jag i godo för. Nerfärden var sju gånger värre, men det var bara att svälja tre gånger före varje kurva! Sen den långa hemfärden samma väg vi kom.

Om Ni nu till äventyrs ha orkat följa mig och min kära svärdotter Marie-Louise ända hit, så är vi säkra på att ni vill ha svar på en viktig fråga!

Vad kostade denna fantastiska lyxresa som jag försökt beskriva på mitt sätt?

Vårt totalpris som inkluderade allt, allt med innerhytt, till och med drickspengar i form av kuponger till personalen, utom drycker, kostade per person:

7.950:- från söndag morgon till fredag kväll.

Att jämföra med en hotellnatt i Stockholm som kostar minst 1 000: - utan att bli vaggad av vågorna till söms. Hur kan detta vara möjligt, är en fråga vi själva ställer oss efteråt när vi tänker på att vår betjäning omfattade 800 personer från 49 olika nationer på 2200 passagerare?

Vår stilla reflektion är att de flesta av personalen lever endast på dricksen och fritt vivre och egna upplevelser. Det vet jag ingenting om, men vi talade med flera och vet att de hade sex månaders kontrakt och skulle avsluta anställningen i Sydamerika.

I september kommer fartyget till Sverige för en tripp till Leningrad. Vinka med höger hand så får ni hoppa på!

(Alla insprängda faktauppgifter gällande fartyget i den här artikeln är hämtade från rederiets officiella skriftliga upplysningar).

© Göte Ingelman 2011

Foto: Marie-Louise

Bildredigering: Bo Hansson